

Preek over Jezus die aan de leerlingen verschijnt

Schriftlezing Lucas 24:35-48

Het was letterlijk een geschenk uit de hemel: al die buien en buitjes die zacht neer regenden in de afgelopen week. Het weekend ervoor werkte ik nog in de tuin, alles droog en schraal en nu: het schiet de grond uit - blauwe druifjes, anemoontjes. De schoenlappersplanten waarvan ik dacht, die zijn dood, hup eruit rukken en dan toch maar niet aankomen, geduld, wie weet, die planten kleuren nu groen en richten zich op. Wie dieper kijkt ziet een echte opstandingstuin in het klein. Nieuw leven ontstaat daar waar je het niet meer verwacht.

Dieper kijken doen we ook vandaag in de ontmoeting van Jezus met zijn leerlingen. We hebben al kunnen oefenen vorige week op de tocht van de Emmaüsgangers. Niet met hun verstand, maar met hun hart, met een dieper zien, vermoeden deze twee mensen stukje bij beetje, gaande weg, dat Jezus niet dood is maar dat hij leeft. Dat de onbekende, die hun wanhoop aanvoelde en die ze uitnodigen het brood te breken en te delen bij hun thuis, dat hij hun geliefde leermeester is. Waar twee of drie in mijn naam aanwezig zijn ben is Hij zelf aanwezig.

Voor dat dieper leren zien is, zoals voor alle kostbare dingen en mensen tijd nodig. Een directe, haastige reactie vanuit ons verstand is vaak: Dit kan niet, nee wat nu gebeurt kan gewoonweg niet. Het bestaat niet. En dat wordt ons denkkader, onze blik. Vrede? Ik zie het niet, het bestaat niet. Gerechtigheid? Bestaat niet, dat kan niet niet in deze wereld. De beelden van tv, de koppen van de kranten, ons eigen soms pijnlijke leven - er is geen remedie tegen, de chaos is soms zo groot, de haat zo intens...Verbijstering is dat wel en angst en onzekerheid zijn een goede tweede.

Jezus leert zijn leerlingen daar doorheen zien, dieper zien, leert hun de ogen van hun hart te openen. Niet door tegen hen te zeggen: Je mag niet twijfelen, hoe zouden ze niet in deze omstandigheden? Ook geen: Beste vrienden stel je niet zo aan, het valt allemaal wel mee; of: er zijn ergere dingen op de wereld; of wat mensen al niet tegen je zeggen als ze proberen je angst of onzekerheid weg te nemen. Nee Jezus gaat dichtbij hen staan en zegt, kijk: handen, voeten, vlees, beenderen. Voor

jullie. Precies door zo nabij te zijn, er bij te blijven, het er te laten zijn, breekt hij door hun 'kan niet' en verbijstering heen.

Voorzichtig verandert bij de leerlingen angst in verbazing, vreugde. Kleine zaden van hoop worden geboren en Jezus koestert ze, voedt ze, met zichzelf. Hij vraagt namelijk: hebben jullie iets te eten? En ze komen aandragen met vis. Vis nota bene, Ichtus in het Grieks, later teken van de aanwezige Christus in de eerste christelijke gemeente, en Jezus eet ervan. Hij deelt in het lief en leed van hun leven. Zij delen met Hem hun lief en leed en zo gebeurt daar opstanding uit de dood, middenin het leven. Jezus geeft hen voedsel mee voor onderweg: Tora, psalmen en profeten, nu tot wasdom gekomen in Hem, de Messias. Reden tot een vreugdevol getuigenis: Er is ruimte voor een nieuwe start, altijd en ook als je er zelf niet in kan geloven. Er is leven voor de dood.

Ik keer met u terug naar de opstandingstuin, waarmee ik deze overweging begon. In de Bijbelse kunstgeschiedenis is de tuin een afbeelding die je veelvuldig ziet. Er is de tuin waar alles in orde was, knus, baarmoederlijk zou je kunnen zeggen, de tuin uit Genesis, die tegelijk de tuin werd die verlaten moest worden en zo de geboorte werd van een wereld van zorgen en strijd. Maria wordt er vaak geschilderd, zittend in een omsloten tuin. Beeld van haar zelf, godvrezende maagd. Jezus liep met zijn leerlingen door de tuin van Getsemané en veel later ontmoette hij Maria van Magdala in de tuin bij het graf. Onze ziel wordt ook vaak afgebeeld als een tuin. Als een hof, de plaats in ons, waar wij samen met God mogen toeven. Niemand kan je daar pijn doen of raken. Het is een luwe plek waar we in alle rust en vrede God mogen ontmoeten. Bij onszelf mogen zijn zoals we zijn.

Naar die tuin in al zijn facetten nodigt het evangelie ons uit in zijn verhalen over de verschijningen van Jezus uit ook zelf dieper te kijken. Naar de tuin, de hof die onze wereld is, en die zoveel vertrouwen en zorg van ons waard is en nodig heeft. De tere verbanden die een vrije samenleving als de onze bij elkaar houden hebben onze compassie en vriendschap nodig. Dieper te kijken naar de tuin van onze eigen ziel, ons eigen innerlijk thuis te maken. Leren met enige regelmaat daar te zijn, bijvoorbeeld als je bidt, of gewoon rustig zit op een bankje of stoel, of wandelt langs het strand.

Te kijken in de tuin van je ziel met aandacht: Wat groeit en bloeit er in mij? Welke gedachten? Welke gevoelens? Wat raakt mij? Wie draagt mij?

Wat mag er opgebonden en geordend worden? Wat mag naar de composthoop en verteren? Wat mag omgespit zodat er wat meer lucht tussen de poriën komt?

Waar moet ik het snoeimes hanteren om vals loten, die onnodig veel energie slurpen, af te snijden? Wat laat ik nu rusten omdat het me niet verder helpt?

Voed ik de kleine zaden van hoop en licht en vreugde voldoende in mezelf? Heb ik daar hulp bij nodig?

Wandelend door de tuin die onze ziel is, kan er een lied gaan klinken, een lied dat het vertrouwen bezingt op een leven na de dood. Het lied van het eeuwig leven, in de woorden van Michel van der Plas:

Ik geloof in een dag van verrijzenis,
ik geloof in een God van vergeven,
en dat mijn geluk ook het zijne is.

Ik geloof in het eeuwige leven.

Waar Abraham, Isaak en Jacob zijn,
bij God, in zijn glorie verheven.

Ik geloof in het erven van zijn domein,
Ik geloof in het eeuwige leven.

En dat hij mij vurig verlangt in zijn land
en dat hij mijn naam heeft geschreven,
voor nu en altijd, in de palm van zijn hand.

Ik geloof in het eeuwige leven.

Ik geloof in een rijk dat voor mij bestaat
en dat het de dood zal beschamen.

Ik geloof in een liefde die nooit vergaat
en het eeuwige leven amen.

Ik wens u een week toe, gezegend door de nabijheid van God en mensen.

Amen.